

Рожа

Микола Костомаров

Н. С. Варзину

Дівочка мила, гарна, вродлива,
Добра з душі, з серця жалослива

Прийшла додому, сіла в порога:
— Ой, мати-неню, помоли Бога!

Болить головка, (болить серденько;
Прощай, кохана, прощай, рідненька!

Вмерла дівчина, вмерла вродлива,
Ревно рида мати нещаслива.

Кладуть дівчину у домовину;
Зарили дівку в сиру могилу.

На тій могилі виросла рожа;
Гарна, рум'яна, на дівку схожа.

На рожі тонка, гнучка билина —
Єсть то легенький стан у дівчини!

На рожі шпильки, шпильки колючі —
Єсть то дівоцькі очиці жгучі!

Стали на рожі червоні пупки,
На рожі пупки — дівчачі губки!

На рожі золоте животиннячко —
Єсть то дівчаче чисте сердечко!

Рожою вітер стиха колише —
Єсть то дівчина з могили дише!

На рожу пала ранком роса,
На рожі роса — дівчача сльоза!

Вся рожова краса — дівчача душа;
З раю прилітає, світ навіщає.

— Ой, мати-неню, рідна моя!
Почуй на мене, я донька твоя!

Всі веселяться в царстві у Бога —
Я за тобою плачу, небога!